

SĂ FIM SOLIDARI ȘI MILOSTIVI

† *Cuvânt la Duminica a 16-a după Rusalii, Pilda talanților*

Dumnezeu îndeamnă pe oameni să facă milostenie, mai ales pe cei bogați și îi cheamă pe toți la înmulțirea talanților și a calităților proprii, pentru a simți bucuria pe care le-o dăruiește Hristos Domnul celor harnici și darnici. Dumnezeu diferențiază darurile, nu dăruiește tuturor oamenilor același număr de talanți. Unora le dăruiește mai puțini, iar altora le dăruiește mai mulți, ceea ce înseamnă că Dumnezeu cunoaște puterea fiecăruia dintre oameni de a înmulți talanții și, în același timp, dorește ca oamenii să conlucreze și să ajute din proprie inițiativă pe cei care au nevoie de ajutorul lor. În viața oamenilor, darurile sunt împărțite și diversificate. De pildă, nu toți oamenii au înclinație pentru aceeași meserie. Dacă toți ar avea înclinația de a fi brutari și nu ar mai exista oameni cu înclinația de a fi pantofari, atunci înseamnă că nu s-ar mai putea ajuta oamenii unii pe alții în mod complementar. Sau dacă toți ar fi profesori, ori dacă toți ar fi muncitori în agricultură, nu ar mai fi specialiști în alte domenii. Deci, complementaritatea darurilor este o bază solidă pentru organizarea cooperării și a solidarității între oameni, dar și pentru a fi apreciată bogăția talentelor deosebite, dăruite oamenilor de Dumnezeu - Dăruitorul. Darurile împărțite în mod diferit ca număr, fel și intensitate sunt purtătoare de bucurie, dar și purtătoare de responsabilitate. De bucurie, dacă au fost înmulțite darurile primite de om prin nașterea sa după trup sau prin nașterea sa după Duhul, adică la Botez. Darurile sunt purtătoare de responsabilitate, deoarece aceste daruri sunt primite, nu hotărâte de voința proprie a persoanei umane care le are. Ele sunt oferite de Dumnezeu pentru a fi cultivate și înmulțite în favoarea celor mulți, a comunității umane. Cei ce nu înmulțesc darurile primite de la Dumnezeu vor pierde lumina comuniunii cu El: „Iar pe sluga netrebnică aruncați-o în întinericul cel mai din afară” (Matei 25, 30). Responsabilitatea omului crește în raport cu darurile primite. De aceea, nu trebuie ca oamenii să îi invidieze pe semenii lor care au daruri multe, pentru că aceștia au o răspundere mai mare decât cei care au daruri mai puține. În această privință, Hristos Domnul spune: „Oricui i s-a dat mult, mult i se va cere, și cui i s-a încredințat mult, mai mult i se va cere” (Luca 12, 48). Dumnezeu nu cere omului ceea ce nu poate face, nu cere nimănui peste măsură, ci El cere ca omul să facă roditoare, după posibilitățile sale, calitățile pe care le-a primit. El se bucură de hărnicia fiecăruia, dacă hărnicia lui este totală, adică fără umbră de lene și de viclenie. Însă, Dumnezeu nu este mulțumit dacă omul ține doar pentru sine calitățile pe care le are, căci trebuie să le pună în slujba semenilor săi. Cea mai mare bucurie binecuvântată de Dumnezeu este înmulțirea darurilor primite de la El. Iar această înmulțire a darurilor presupune smerenie și hărnicie, dar mai ales iubire de Dumnezeu și de aproapele. Să înmulțim talanții primiți în dar!

POSTUL ESTE HRANA SUFLETULUI

Suntem în perioada duhovnicească a Postului Crăciunului, un timp al bucuriei spirituale care ne pregătește pentru sărbătoarea Nașterii Domnului. Respectarea posturilor este o datorie a bunului credincios, care este cuprinsă în porunca a doua a Bisericii: „Să ținem toate posturile de peste an”. Porunca postului o găsim în Sfânta Scriptură. Timpul pentru îndeplinirea acestei îndatoriri îl hotărăște însă Biserica. Postul este mijloc potrivit pentru înfrânarea poftelor rele, pentru biruirea ispitelor și păcatelor, precum și pentru stăruirea în rugăciunea curată. Folosul postului este desăvârșirea în virtute. Sfinții Părinți au subliniat că postul trupesc fără cel sufletec este lipsit de orice valoare morală. Acum, în post, trebuie să fim mai buni, să nu-l mai judecăm pe aproapele nostru și este foarte important să ne rugăm mai mult. Sfinții Părinți ne îndeamnă să postim nu numai cu trupul, ci și cu sufletul. Adică nu numai mâncând de post, ci și înfrânându-ne totodată de la patimi, păcate și ispite. Odată cu înfrânarea de la mâncărurile de dulce, să ne silim a ne curăți nu numai cu trupul, ci și cu sufletul, petrecând în rugăciune și pocăință. Postul întreg, adevărat și desăvârșit este deci nu numai cel trupesc, ci și sufletec: postul de bucate, împreună cu cel de fapte, postul de mâncare și, totodată, de purtări. Prin împletirea postului cu rugăciunea, devenim dăruitori de lumină, primindu-l prin Spovedanie și Împărtășanie pe Hristos Domnul și Dumnezeul nostru. Părinții Bisericii nu consideră postul un scop în sine, ci doar un mijloc prin care trebuie să ne atingem scopul esențial, care este îndumnezeirea omului. Prin intermediul ascezei și al postului, omul, trup și suflet, se smerește, își vine în sine. Postul Crăciunului, ca abținere de la produse de origine animală, se unește cu rugăciunea și cu împărtășirea euharistică mai deasă, pentru sfințirea noastră, dar și cu milostenia, ca semn al prezenței iubirii milostive a lui Hristos în noi. De fapt, când primești un dar material și se umple mâna, dar când dăruiești cu bucurie și smerenie și se umple inima de prezența lui Dumnezeu Cel milostiv în tine. Astfel, Postul Nașterii Domnului este perioada darurilor care se arată în milostenie și culminează cu darurile de Crăciun, ca simbol al răspunsului nostru la multele daruri duhovnicești pe care Dumnezeu Fiul ni le aduce prin întruparea Sa și prin nașterea Sa ca om în peștera Betleemului. Să ne rugăm lui Dumnezeu să devenim un Betleem sfințit, un loc în care să poată veni Mântuitorul Iisus Hristos prin harul Duhului Sfânt în inimile noastre, ca să devenim și noi, ca și Maica Domnului, „biserică sfințită și rai cuvântător”. Să ne ajute Hristos Domnul să înțelegem această perioadă de post, nu ca pe o perioadă de opreliști sau de restricții, ci ca timp de sporire în evlavie și darnicie. Păcatul lăcomiei ne face robi, dar rugăciunea unită cu milostenia ne face liberi. Când ne rugăm, ne unim cu Dumnezeu Cel necuprins și netrecător, primind în suflet pace și bucurie. Postul adevărat este prilej de libertate.

ÎNTREBĂRI ȘI RĂSPUNSURI DESPRE CREDINȚA ORTODOXĂ

Întrebare: Ce este Sfânta Taină a Pocăinței (a Spovedaniei)?

Răspuns: Pocăința este Sfânta Taină prin care ne sunt iertate păcatele, dacă le mărturisim, și prin care dobândim împăcare cu Dumnezeu.

Întrebare: Ce păcate sunt iertate prin aceasta Sfântă Taină și ce păcate nu sunt iertate?

Răspuns: Ne sunt iertate toate păcatele pe care le-am săvârșit după Botez, pe care le-am mărturisit preotului și pentru care ne-am pocăit. Totuși, păcatul strămoșesc nu poate fi iertat numai prin pocăință, fără Botez. De asemenea, unele păcate de moarte nu pot fi iertate „nici în veacul acesta, nici în cel ce va să fie” după cuvintele lui Hristos (Matei 12, 32).

Întrebare: Ce este de trebuință pentru această Sfântă Taină?

Răspuns: Mărturisirea păcatelor înaintea preotului, după care preotul citește rugăciunile și în numele Sfintei Treimi, dă dezlegare persoanei care se pocăiește.

Întrebare: Cum putem ști că păcatele persoanei care se pocăiește sunt iertate?

Răspuns: Știm aceasta din Sfânta Scriptură și Sfânta Tradiție. Hristos a iertat păcatele celor ce s-au pocăit, la fel au făcut și apostolii. Din Sfânta Tradiție cunoaștem multe exemple de păcătoși, care s-au pocăit pentru păcatele lor, și-au îndreptat viața și au devenit sfinți.

Întrebare: Cine a dat episcopilor și preoților puterea de a ierta păcatele?

Răspuns: Însuși Domnul Iisus Hristos, care le-a spus apostolilor: „Luați Duh Sfânt! Căroră veți ierta păcatele, le vor fi iertate și căroră le veți ține, vor fi ținute” (Ioan 20, 22-23).

Întrebare: Dacă cineva care a greșit a primit iertare din partea persoanei față de care a greșit, mai este nevoie atunci ca acesta să meargă la preot pentru a se spovedi?

Răspuns: Este recomandabil să ne spovedim, căci fiecare păcat pe care l-am săvârșit înaintea oamenilor, l-am săvârșit și înaintea lui Dumnezeu. Nu există păcat care să nu atingă și pe Dumnezeu. De aceea este nevoie să mergem întotdeauna la preotul lui Dumnezeu pentru spovedanie și iertare.

Întrebare: Cu ce dispoziție sufletească trebuie să mergem la preot pentru mărturisire?

Răspuns: Cu pocăință sinceră și inimă înfrântă, având simțământul iertării tuturor celor care ne-au greșit și cu hotărârea să dăm ascultare preotului căruia ne spovedim, în cazul în care ne dă canon.

Întrebare: Ce fel de canon (epitimie) ne poate da preotul?

Răspuns: Epitimiile pot fi diferite, după gravitatea păcatelor noastre, de pildă: să postim, să ne rugăm, să despăgubim pe acela pe care l-am păgubit, să facem fapte de milostenie sau chiar să fim opriți de la primirea Sfintei Taine a împărtășaniei pentru o anumită vreme.

Întrebare: Cât de des trebuie să ne spovedim?

Răspuns: Cu cât mai des, cu atât mai bine. Trebuie să ne mărturisim păcatele înainte de a primi Sfânta Taină a Împărtășaniei. Este absolut necesar să ne spovedim la vreme de boală, căci nu știm vremea morții noastre. Pentru aceea trebuie să fim pregătiți, pe deplin pregătiți să ne alăturăm familiei cerești a lui Dumnezeu, ca fii ai lui Dumnezeu plini de pocăință, dezlegați de păcate și binecuvântați. (va urma)

Program Liturgic

ZIUA	ORA	SLUJBE și ACTIVITĂȚI
Miercuri 4 decembrie	17:00	Paraclisul Sf. Icoane Portărița
Joi 5 decembrie	13:00	Spovedanie
	15:00 - Vecernie:	Biserica „Sf. Nicolae”, Școala 1
	17:00 - Priveghere:	Mănăstirea Popăuți
Vineri 6 decembrie	07:00 - 11:00	Utenria și Sfânta Liturghie
		Pomenirea celor adormiți
	11:00 și 16:30	Spovedanie
	17:00	Taina Sfântului Maslu
Sâmbătă 7 decembrie	07:00	Sf. Liturghie, pomenirea morților
	14:00	Spovedanie
	17:00	Vecernie
Duminică 9 decembrie	07:00	Utenria și Sfânta Liturghie
	10:45	Program de bibliotecă
	17:00	Vecernie

Educația copilului, între severitate și alint

Mama, atunci când este nevoie, trebuie să se poarte și cu severitate față de copil. Căci nu-l ajută atunci când cu prea multă ușurință îi ține partea, chipurile, ca să nu se mâhnească. Era într-un sat o văduvă care avea un copil - Ioan îl chema - și pe care îl iubea foarte mult. Când a crescut puțin, l-a dus la un cizmar să învețe acel meșteșug. Copilul a stat la acel meșter o săptămână, după care a plecat acasă și i-a spus mamei sale: „Mamă, nu mai este nevoie să merg la cizmărie, pentru că deja am învățat meșteșugul!”. „Dar când l-ai învățat atât de repede?”, l-a întrebat aceea. „Dacă vrei, îți pot arăta și ție cum se fac papucii”, îi spune copilul. „Iată, așa se taie talpa, așa se pune pielea și călcâiul, așa se prind în cuișoare...”. Meșterul lui era foarte bun și a vrut să-l învețe pe Ioan meșteșugul cizmăriei, deoarece era orfan. Când a văzut că a trecut o săptămână și Ioan nu a mai apărut, s-a neliniștit gândindu-se că poate s-a îmbolnăvit și s-a dus la mama lui să o întrebe ce face fiul ei. „Ce a pățit Ioan de nu a mai venit la lucru? Nu cumva este bolnav?”. „Nu”, a răspuns aceea, „este bine”. „Atunci de ce nu a mai venit la atelier?”. „Dar de ce să mai vină? Ionel al meu a învățat deja meșteșugul”. „Cum l-ai învățat numai în câteva zile?”, o întrebă meșterul. „Uite”, îi spune mama lui, „ia pielea, o pune pe un calapod, o prinde în cuișoare, îi pune și călcâiul, apoi îl scoate și e gata papucul”. Meșterul a început să râdă, a salutat-o și a plecat. Când s-a întors la atelier, ucenicii lui l-au întrebat: „Meștere, ce face Ioan?”. „Este foarte bine”, le răspunse acela. „A învățat deja cizmăria, și nu numai el, ci chiar și mama lui”. Acest fel de purtare se vede la mulți părinți. Ei cred că își iubesc copiii, dar mai degrabă îi distrug prin felul cum se poartă cu ei. Când o mamă, să presupunem, din dragostea exagerată își sărută copilul și spune: „În toată lumea nu mai există un copil ca al meu”, atunci îi cultivă mândria și bolnăvicioasa încredere în sine. După aceea copilul nu mai ascultă de părinți, deoarece își închipuie că le știe pe toate. Părinții trebuie să-i ajute pe copiii lor încă de la o vârstă mică să-și asume răspunderea pentru ei înșiși. Să facă în sânul familiei anumite treburi ușoare și să nu le aștepte pe toate de-a gata. Căci altfel vor întâmpina multe greutăți atunci când vor crește mari.